

ningsmæssige Midler skal bringes i Anvendelse. Man har adskillige Gange spaaet Verdens Undergang, ligesom det nu for nylig har været Tilfældet; jeg tror, det skulde ske den 13. December, og engelske og amerikanske Blade bragte lange Artikler derom. I 1840erne var der ogsaa Tale derom, men saa indrykkedes der en skønne Dag i „Berlingske Tidende“ en Meddelelse om, at paa Grund af de store Forberedelser var Verdens Undergang udsat 8 Dage. Det beroligede i høj Grad den opskræmte offentlige Mening. Denne lille indskudte Sætning om, at det i hvert Fald skal ske inden Afstemningen i 2den Zone, virker paa nogenlunde samme Maade paa tænksomme Læsere. Nu ved jeg godt, at den konservative Presse regner ikke med tænksomme Læsere, men man maa jo finde sig i, at denne Resolution ogsaa læses af tænksomme Mænd og Kvinder, og læser man den tænksomt, virker Sætningen beroligende. Verdens Undergang er nær, alle forfatningsmæssige Midler skal bringes i Anvendelse, de Konservative vil foretage en Ministerstorm, som endnu ikke er set i dette Land, dette Ministerium skal styres — men der er dog en Frist paa henvend et Par Maaneder. Lad os saa benytte denne Frist ordentligt. Ogsaa vi fra vor Side ønsker Valg hurtigst muligt, det har vi tidt nok udtalt, og det kan ingen være i Tvivl om. Og at Ministeriet ønsker Valg hurtigst muligt, ved jo enhver, det er en given Ting. Det maa ikke være særlig behageligt at sidde som Regering og være Vidne til den Indianerdans, der opføres i Højres og Venstres Lejre, daglig være Genstand for ærerørige Angreb og Forsmædelser, ganske ubegrundede og af den Art, at alvorlige og intelligente Mennesker næsten ikke kan tage en Polemik op derimod, det maa ikke være behageligt at sidde saaledes i et Øjeblik, hvor det er givet, at vi snart skal have Valg, og hvor det er givet, at Valget, hvordan det end falder ud, vil medføre Dannelsen af en anden Regering. Alt dette er jo givet, og alle tænkende politiske Mennesker her i vort Land ved, at en Regering under saadanne Forhold ønsker Valg hurtigst muligt. At den ikke kan ønske Sejgpineri i de sidste Par Maaneder af sin Tilværelse, kan ethvert tænkende politisk Menneske sige sig selv. Det ved ogsaa godt den Højre- og Venstre- presse, som laver Tam-Tam og Njam-Njam om dette her, men den regner med et Publikum, som ikke kan tænke.

Der er imidlertid noget, som skal gø-

res først — det ved ogsaa alle tænkende politiske Mennesker her i Landet —, og det er, at vi skal have Valglov og Grundlov behandlet til Ende. Nu ser jeg, at den konservative Presse med „Nationaltidende“ i Spidsen i den senere Tid Dag efter Dag gentager det, som er imødegaaet Gang paa Gang, og som ethvert politisk tænkende Menneske ved ikke er Tilfældet: at Regeringen har lovet Valg, saa snart Krigen var sluttet; Krigen mellem Tyskland og Ententen blev for øvrigt først sluttet nu i Lørdags, den 10. Januar. Enhver kan jo se efter i de gamle Udtalelser paa Vælgermøder, i Proklamationer fra Regeringen — vi fik, som jeg allerede nævnede ved Sagens første Behandling, paa vor Partikongres en skriftlig Meddelelse fra Statsministeren om Regeringens Hensigter med Hensyn til Valgene —, i alt dette findes udtrykt, at Regeringen, hvis Valgene faldt gunstigt ud for den, vilde blive siddende Krigssituationen ud, vilde søge gennemført en ny Valglov og saa straks skride til Valg. Hvordan kan man, naar man ved dette, blive ved Dag efter Dag i den konservative Presse og paa samme Maade i en Del af Venstrepressen at gentage dette? Jeg vil direkte spørge det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), om han virkelig billiger hele denne Agitationsmaade, hele dette barnagtige Demagogi. Hvor kan han billige det, naar hans egen Ordfører i Valglovssagen Gang paa Gang har lyst efter Valgloven og ønsket at faa den fremmet og beklaget, at den snarere er kommet for sent end for tidlig? Da den var til første Behandling, tilkendegav han udtrykkelig sit Partis Villighed til en Realitetsforhandling om denne Sag, og Repræsentantskabet har heller ikke direkte eller formelt desavoueret denne Udtalelse. Hvor kan saa dette Parti finde sig i, at den Presse, som det dog maa antages at have nogen Indflydelse paa, bliver ved med dette Demagogi? Der er jo ingen Mening i at blive ved at raabe paa Valg i Morgen eller i Overmorgen, naar Partiet samtidig erklærer sig villigt til en Realitetsforhandling om en Valglov, en Forhandling, som dog maa tage baade Dage og Uger. Nu er der altsaa af selve Repræsentantskabet givet en Frist paa et Par Maaneder. Lad os saa benytte disse Par Maaneder godt, saa vil de nok kunne slaa til. De ærede konservative Medlemmer, der har Sæde i Valglovsudvalget, ved, at Sagen er blevet fremmet med den størst mulige Kraft, at alle Oplysninger, der er ønskede fra alle